

(Kort bemærkning).

Adam Møller: Jeg tror det ærede medlem hr. Hjortnæs har været lidt uopmærksom. Af fortrykket vil det fremgå, at jeg sagde følgende: Under behandlingen i marts omtalte den daværende socialdemokratiske ordfører hr. Hjortnæs, at mange frygtede de konsekvenser, der var ved at vedtage disse lovforslag uændrede, idet det ville give en forringet disciplin osv. Mange frygtede det. Jeg sagde ikke, at det var hr. Hjortnæs' synspunkt, men jeg nævnte, at hr. Hjortnæs fremhævede, at mange frygtede det, og derefter sagde jeg, at jeg for mit eget vedkommende delte denne frygt, som mange havde.

Forsvarsministeren (Kjeld Olesen): Endnu en gang er jeg i stand til at sige tak for velvillig behandling. Jeg har indtryk af, at man i sidste samling har arbejdet flittigt i udvalget, og at det ligesom nærmer sig sin afslutning, hvor tingene er trukket op. Jeg er klar over, at det drejer sig om lovforslag, hvor tanker og holdninger kan gå på tværs af partigrænser, og jeg er glad for, at man har behandlet forslagene i den atmosfære i udvalget, som det har været tilfældet, efter hvad jeg kan forstå.

Der blev stillet et par direkte spørgsmål til mig bl. a. af hr. Falk Hansen, der under omtalen af disciplinarmidlerne fremhævede bestemmelsen i § 44 i forslaget til militær retsplejelov om, at udståelsen af et disciplinarmiddel, der indbringes for det foreslåede ankenævn, ikke udsættes, medmindre rettergangschefen eller formanden for ankenævnet bestemmer noget andet. Jeg kan bekræfte, at hr. Falk Hansen har forstået bestemmelsen rigtigt, når han mener, at indbringelsen af en sådan sag for nævnet ikke har opsættende virkning på udståelsen af disciplinarmidlet, før dette eventuelt besluttet af rettergangschefen eller af nævnets formand. En sådan regel er efter min opfattelse nødvendig for at sikre, at man ikke indbringer en sag for ankenævnet blot for at opnå en længere udsættelse end den, der er hjemlet i lovforslagets § 41, nemlig 2 gange 24 timer. Det er vigtigt, at et disciplinarmiddel normalt udstås hurtigst muligt efter udløbet af de 48 timer, og spørgsmålet om yderligere udsættelse bør derfor afgøres, mener jeg, i hvert enkelt tilfælde.

Skulle det ske, at udståelsen af et disciplinarmiddel ikke udsættes i tilfælde, hvor den, der har indbragt sagen for disciplinarnævnet, får medhold i sin klage, vil skaden hurtigt kunne gøres god igen. Der vil i så fald blive ydet ham fuld kompensation for den begåede uret, normalt i form af ekstra frihed eller fritagelse for enkelte vagter. De nærmere regler for ankenævnets virksomhed er endnu ikke udarbejdet. Men jeg kan oplyse, at der også vil blive taget hensyn til sådanne forhold.

Med hensyn til spørgsmålet om eventuelt bortfald af bestemmelsen i § 29 i forslaget til militær straffelov kan jeg oplyse, at grundloven i § 85 har forudset, at der i visse situationer kunne blive tale om at hindre militært personel i politisk aktivitet. Der er ikke specielt tænkt på forholdene under mobilisering eller lignende, men også på andre ekstraordinære forhold, hvor forsvarsministeren måtte finde det rigtigst at forbyde personellet at deltage i politiske foreninger eller forsamlinger.

Hr. Falk Hansen spurgte mig, om der foreligger eksempler inden for de sidste 10-20 år, og hertil må jeg svare, at det gør der ikke, og det er også svært at konkretisere dette specielle punkt i forslaget. Jeg vil sige, at det principielt har at gøre med situationer, der ikke er forenelige med det, vi forstår ved demokratisk sædvane. Jeg har fundet et enkelt eksempel frem, der går så langt tilbage som til 1942, hvor der var tale om nogle officerer i hæren, der — som det blev udtrykt — på hemmelighedsfuld måde havde agiteret blandt hærens officerer og blandt kornetterne for afholdelse af møder og eventuel dannelse af en forening af befalingsmænd med politisk og militærpolitisk formål.

Ud over en tak også til hr. Hans Toft vil jeg udtrykke min åbenhed, naturligvis, når det drejer sig om det videre udvalgsarbejde med hensyn til at få tilbundsående undersøgt forskellige sider. Her blev specielt nævnt den kritik — jeg vil føje til kraftige kritik — som forslaget mødte fra forskellige militære chefer, når det drejer sig om påtalemyndighed og de øvrige problemer, som hr. Adam Møller noget senere var inde på. Naturligvis vil jeg også være åben over for i den forbindelse at drøfte det andet spørgsmål om eventuelt at finde frem til en kombination af de muligheder, der indtil nu er stillet op.